

Absències

18.11.2014 | 09:26 – Olga Morote

OLGA MOROTE El dissabte 1 de novembre, festa de Tots Sants, Girona era més viva que mai, sense oblidar, però, les persones que ja no hi són entre nosaltres per compartir uns dies tan assenyalats, any rere any, com les Fires de Girona, amb més de 200 actes programats per gaudir de formes molt diverses les festes de Sant Narcís. I així va ser: riudes de gent omplien els carrers, les places, els bancs, les terrasses dels restaurants, les parades... Tots animats pel bon temps que encara feia. Arraulits com estem una bona part de l'hivern, vam aprofitar al màxim l'escalfor del sol i la llum que ha perdurat fins fa uns dies. Una ciutat amb un camí, la muralla, de dos mil anys d'antiguitat que li confereix una fesomia pròpia. Des d'aquest llarg camí s'albiren teulats i edificis de tota mena i condició. Se sent l'esperit de tants homes i dones que hi han viscut, que hi han lluitat, que hi han treballat, que hi han somiat. Que s'han passejat enmig dels carrers amarats d'història i assedegats de futur.

Tot això ho anava pensant el passat cap de setmana mentre escrivia aquest article a Lausana, a tocar del Llac Léman, amb un temps humit i grisós. Tardor suïssa abso?luta. Hi he tornat a anar per veure el meu fill en un dia molt especial: el passat divendres va llegir la seva tesi doctoral a l'EPFL (École Polytechnique Fédérale de Lausanne). Un currículum brillant, guanyat a pols en el dia a dia, i una excel·lent persona. És un dels gai?rebé 400.000 joves que, segons les darreres estadístiques, han marxat del nostre país a la recerca d'un futur que aquí se'ls nega. A la celebració que es va fer després de l'acte acadèmic hi van assistir una bona colla d'amics d'arreu del món que comparteixen amb ell moltes hores d'investigació, projectes i il·lusions. També de València, Sevilla i Múrcia. Són joves molt ben preparats que volen trobar el seu lloc en la vida. Hi tenen tot el dret. Els meus aplaudiments pel seu coratge i entusiasme. I el meu suport en l'enyorança mútua compartida que també ocupa un lloc important en les seves -nostres- vides.

Mentre anava escrivint l'article i ordenant pensaments i idees em va venir al cap l'escriptora Mercè Rodoreda (Barcelona, 1908-Girona, 1983) i la seva llarga estada a Ginebra. La dona. L'escriptora. L'escriptora. La dona. Al davant meu, la immensitat del llac, la seva quietud i el seu paisatge amarats de tardor: arbres despullats, jardins verds colorejats per multituds de fulles, passejades pel caminet que serpenteja el Léman. Molta pau, plenitud i una serena alegria. Mercè Rodoreda i el seus periples vitals. Els seus darrers anys viscuts a Romanyà de la Selva. De Ginebra a Romanyà. El meu periple vital, entre d'altres, dels darrers quatre anys: de Cassà de la Selva a Lausana. De visita. Satisfacció, orgull i nostàlgia. Molts records. Abraçades. Tot en un mateix paquet.

Ja és diumenge. De Lausana a Ginebra. De Ginebra a Cassà. El tren de l'aeroport barceloní: un paisatge vergonyós i tercermundista. Penso en les passejades pel caminet que serpenteja el Léman i en les futures passejades a Munic, la propera destinació del meu fill i la seva dona alemanya. Ho tindrè més fàcil. L'any vinent l'aeroport gironí serà la meua propera estació d'enllaç. "Estimat, aquestes coses són la vida". (Mercè Rodoreda, Pròleg de La plaça del Diamant).

Publicat a: Diari de Girona

Font del document: <http://www.diaridegirona.cat/opinio/2014/11/18/absencies/697579.html>